ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **G. D. M.,** zastoupený advokátem JUDr. Hugem Körblem, Hybernská 1007/20, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2022, čj. MV-99287-6/SO-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 6. 2023, čj. 62 A 66/2022-61,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 6. 2023, čj. 62 A 66/2022-61, se ruší.

II. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2022, čj. MV-99287-6/SO-2022, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti částku **21 600 Kč** k rukám advokáta JUDr. Huga Körbla **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci, kasační stížnost a vyjádření k ní

[1] Žalovaná rozhodla o žádosti žalobce o nové posouzení důvodů neudělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia podané podle § 180e odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, tak, že potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra. S odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona zdůvodnila, že žalobce ani přes výzvu nedoložil ve stanovené lhůtě veškeré požadované dokumenty k posouzení své žádosti. Žalobce se proti rozhodnutí žalované bránil u krajského soudu, namítl mj. to, že žalovaná nereagovala na jeho žádost o prodloužení lhůty k doložení listin a rovnou vydala napadené rozhodnutí. Krajský soud ve svém rozsudku poukázal na žalobcovu pasivitu a jeho žalobu zamítl.

[2] Nyní žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítl, že podstatou sporu nebyla pouze absence rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty, ale i samotné nevyhovění této žádosti. Stěžovatel trvá na tom, že žalovaná zatížila napadené rozhodnutí zásadní vadou tím, že o žádosti o prodloužení lhůty nerozhodla. Krajský soud měl její rozhodnutí zrušit. Stěžovatel odkázal na judikaturu NSS a zásadu vstřícnosti.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti připomněl, že o prodloužení lhůty žádal v dostatečném předstihu a nesnažil se řízení zdržovat; žádost podával poprvé. Žádost odůvodnil, žádný právní předpis přitom nestanoví, co má taková žádost obsahovat. Stěžovatel v kasační stížnosti popsal, jak se snažil zajistit superlegalizaci výpisu z rejstříku trestů. Nesouhlasí s názorem krajského soudu, že bylo záhodno doložit alespoň část požadovaných dokumentů, příp. že měl doklady doložit později, třeba i v soudním řízení. To by mu přece již nepomohlo. Stěžovatel dodal, že superlegalizaci se mu podařilo zajistit 19. 9. 2022 (což též doložil) a že jeho zájem o studium v ČR nadále trvá.

[4] Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na své rozhodnutí, vyjádření k žalobě a napadený rozsudek. Dále zopakovala své přesvědčení, že žaloba měla být odmítnuta s ohledem na § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud se k tomu vyjádřil pouze odkazem na rozsudek 6 Azs 253/2016-49.

[5] Stěžovatel se v replice ohradil proti názoru žalované, že žaloba neměla být věcně projednána. Poté v podstatě zopakoval svou kasační argumentaci.

2. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] NSS neshledal v rozsudku krajského soudu žádné vady, které by mohly odůvodnit jeho nepřezkoumatelnost. Stěžovatel svou námitky v tomto směru ani nijak nekonkretizoval. Pokud se stěžovatel domnívá, že krajský soud nesprávně vymezil spornou otázku věci, pak takové pochybení případně není s to zapříčinit nepřezkoumatelnost rozsudku (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2021, čj. 2 Afs 202/2019-50, body 14-15). Z odůvodnění napadeného rozsudku totiž vyplývá, že krajský soud reagoval na veškeré vznesené námitky v žalobě. Posoudil i otázku, zda žalovaná důvodně nevyhověla žádosti o prodloužení lhůty k doložení požadovaných dokumentů (viz závěr bodu 21 a bod 22).

[7] Současně NSS uvádí, že krajský soud správně věcně projednal žalobu stěžovatele. Žalovaná se v řízení před krajským soudem i nyní před NSS odvolávala na § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle kterého platí, že *z přezkoumání soudem jsou vyloučena rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza a rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza*. Krajský soud v bodě 8 napadeného rozsudku uvedl, že žalobu pokládá za přípustnou z důvodů podrobně vyjádřených v rozsudku NSS ze dne 4. 1. 2018, čj. 6 Azs 253/2016-49, č. 3718/2018 Sb. NSS (krajský soud pouze uvedl nesprávné číslo jednací „6 Azs 253/2016-46“).

[8] NSS se v rozsudku 6 Azs 253/2016-49 zabýval mj. výkladem § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 14. 8. 2017[1]). V bodě 22 dovodil, že též nové

[1] Podle § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, *jsou z přezkoumání soudem vyloučena rozhodnutí o neudělení víza; to neplatí, jde-li o neudělení víza rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie*.

posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza spadá pod posledně uvedené ustanovení (aktuální znění tohoto ustanovení již s tímto výslovně počítá). Následně NSS uzavřel, že „*rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem studia podle směrnice 2004/114/ES*[2] *je soudně přezkoumatelné*“ (citace právní věty k rozsudku). Na tento rozsudek NSS dále navázal např. v nedávném rozsudku ze dne 30. 6. 2023, čj. 4 Azs 224/2022-37, ve kterém uvedl, že soudní výluka podle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se nepoužije v případech, kdy účel pobytu, pro nějž je o dlouhodobé vízum žádáno, je upraven unijním právem (body 16-17; dále též např. rozsudek ze dne 17. 5. 2023, čj. 2 Azs 286/2022-40, body 10-11). To nynější věc splňuje, neboť stěžovatel žádal o udělení víza za účelem studia, na které se vztahuje směrnice 2016/801.

[9] Krajský soud tak postupoval v souladu s judikaturou NSS (navazující na judikaturu Soudního dvora EU), jestliže stěžovatelovu žalobu věcně projednal. Svůj závěr k této otázce sice mohl více rozvést (jako nyní NSS), aby byl pro účastníky řízení lépe čitelný. Stručný způsob, kterým vyřešil otázku přípustnosti žaloby, však nic nemění na skutečnosti, že jeho závěr je správný.

[10] NSS po věcném posouzení věci shledal, že kasační stížnost **je** důvodná.

[11] Ministerstvo vnitra dne 24. 3. 2022 nevyhovělo žádosti stěžovatele o udělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia. Stěžovatel proto podal dne 14. 5. 2022 žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza. Žalovaná (věcně příslušná k rozhodnutí o žádosti) vyzvala v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu stěžovatele k doložení několika dokladů (výpis z rejstříku trestů opatřený superlegalizační doložkou, doklad o zajištění ubytování, potvrzení o studiu a doklad o dostatečnosti finančních prostředků), a to ve lhůtě 60 dnů. Výzva byla doručena zástupci stěžovatele dne 7. 6. 2022. Stěžovatel na výzvu reagoval dne 4. 8. 2022 (tj. 4 dny před koncem lhůty k doložení dokladů) žádostí o prodloužení lhůty k předložení požadovaných dokumentů. Uvedl v ní, že čeká na dokončení superlegalizace výpisu z rejstříku trestů ze strany Velvyslanectví ČR v Akkře. Ostatní doklady již má k dispozici. Jakmile bude mít zajištěnou superlegalizaci, zašle veškeré dokumenty do ČR, kde bude proveden jejich překlad. Proto zdvořile žádá o prodloužení stanovené lhůty o 60 dnů. Žalovaná na tuto žádost nijak nereagovala a dne 17. 8. 2022 vydala napadené rozhodnutí, jímž potvrdila původní rozhodnutí Ministerstva vnitra o neudělení dlouhodobého víza. Zdůvodnila, že stěžovatel na výzvu nedoložil žádný z požadovaných dokladů.

[12] Žalovaná v závěru napadeného rozhodnutí dále sdělila, že neshledala opodstatněný důvod pro prodloužení stanovené lhůty. Jednak považuje původní lhůtu 60 dnů za přiměřenou, dále přihlédla ke skutečnosti, že stěžovatel může nastoupit ke studiu nejpozději k 19. 9. 2022, přičemž je třeba zohlednit dobu, která je obvykle nutná pro další zpracování případu a vyznačení dlouhodobého víza do cestovního dokladu žadatele o vízum.

[13] Stěžovatel proti rozhodnutí žalované podal žalobu, v níž předně namítl, že žalovaná pochybila tím, že nevydala rozhodnutí o jeho žádosti o prodloužení lhůty. Dále doplnil, že je toho názoru, že žalovaná měla žádosti o prodloužení lhůty vyhovět.

---

[2] Nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. května 2016 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair.

[14] Krajský soud citoval § 39 odst. 2 správního řádu, podle kterého *lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.* Uvedl, že ustanovení neukládá správnímu orgánu povinnost vydat o neprodloužení stanovené lhůty samostatné rozhodnutí. Z judikatury NSS lze dovodit, že v případě záporného stanoviska k žádosti postačí, aby správní orgán účastníkovi sdělil důvody, proč této žádosti nevyhověl. Současně tak měl správní orgán učinit před vydáním meritorního rozhodnutí. Což žalovaná v této věci nesplnila. Krajský soud k tomu dále uvedl, že žalovaná své zamítavé stanovisko k žádosti o prodloužení lhůty opřela o přiměřenost původně stanovené lhůty a fakt, že z vyjádření Mendelovy univerzity v Brně vyplývá, že stěžovatel mohl ke studiu nastoupit nejpozději k 19. 9. 2022. Pokud by lhůta byla prodloužena o dalších 60 dnů, uplynula by 7. 10. 2022. Stěžovatel měl podle krajského soudu doložit veškeré doklady již k žádosti o nové posouzení. Komplikace se superlegalizací výpisu z rejstříku trestů tvrzené v žalobě krajský soud označil za nepodloženou legendu. Následně krajský soud uzavřel, že původní lhůta 60 dnů k doložení požadovaných dokumentů byla dostatečná a její prodloužení by zde bylo neúčelné (závěr bodu 21 a bod 22).

[15] Dále krajský soud sdělil, že skutečnost, že žalovaná vyrozuměla stěžovatele o nevyhovění žádosti o prodloužení lhůty až v meritorním rozhodnutí o žádosti o nové posouzení, nemá s ohledem na popsané konkrétní okolnosti této věci vliv na zákonnost rozhodnutí žalované (bod 23).

[16] NSS musí v této věci posoudit, zda žalovaná a krajský soud dospěly ke správnému závěru, pokud shledaly, že (a) nebylo nutné vydat rozhodnutí o této žádosti, resp. o nevyhovění této žádosti zpravit stěžovatele ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, a že (b) bylo důvodné žádosti o prodloužení lhůty k doložení dokladů nevyhovět.

[17] K první otázce se již dříve vyjádřila judikatura NSS, ze které lze vycházet i v této věci. NSS v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, čj. 10 As 46/2015-43, dospěl k závěru, že správní orgán je povinen rozhodnout o žádosti účastníka řízení o prodloužení stanovené lhůty, kterou účastník podal ještě za jejího běhu, ještě *před vydáním rozhodnutí ve věci*, a to kladně usnesením, nebo záporně usnesením či jiným písemným aktem (tedy postupem podle části čtvrté správního řádu), neboť správní řád pro případ negativního posouzení výslovně formu usnesení nepředepisuje, anebo může postupovat tak, že žádosti vyhoví fakticky (bod 29).

[18] To se však v nynější věci nestalo. Žalovaná zdůvodnila, proč žádosti o prodloužení lhůty nevyhověla, až v rozhodnutí, jímž potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Lze proto přisvědčit stěžovateli v tom, že žalovaná postupovala v rozporu s výše citovanou judikaturou NSS, pokud o žádosti o prodloužení lhůty nerozhodla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí.

[19] Pro závěr, zda žalovaná svým postupem zatížila řízení vadou, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, musí NSS nejdříve zvážit veškeré relevantní okolnosti věci (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2021, čj. 8 As 180/2020-28, bod 14).

[20] Z e-mailů od univerzity i jednání stěžovatele zřetelně vyplývá, že stěžovatel má o studium v ČR skutečný zájem. Splnil veškeré požadavky pro přijetí ke studiu, zaplatil školné a zajistil si ubytování na studentských kolejích. Schází mu pouze pobytové oprávnění. V průběhu tohoto procesu je s univerzitou v aktivním kontaktu. Univerzita

v e-mailové komunikaci se správními orgány potvrdila, že stěžovatel může ke studiu nastoupit i později. Univerzitě je známo, že proces získání pobytového oprávnění se může prodloužit, proto mají zahraniční studenti platnost nástupu až dva roky od přijímacího řízení. V e-mailu ze dne 6. 6. 2022 současně stojí, že *stěžovatel může začít studium i v letním semestru od 1. 2. 2023, v závislosti na vydání víza*. K posledně uvedené informaci ovšem žalovaná nikterak nepřihlédla (a neučinil tak ani krajský soud). Ve svém rozhodnutí uvedla pouze datum 19. 9. 2022, které je nejzazší pro započetí studia v *zimním* semestru (viz zmiňovaný e-mail od studijního oddělení univerzity ze dne 6. 6. 2022).

[21] Stěžovatel v žádosti o prodloužení lhůty k doložení požadovaných dokladů uvedl, že již má zajištěn výpis z evidence rejstříku trestů, čeká však, až zastupitelský úřad provede jeho superlegalizaci. Stěžovatel podal žádost o prodloužení lhůty 4 dny před koncem lhůty k doložení dokladů. Již v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza přitom stěžovatel poukazoval na obtíže se zajištěním včasného termínu na zastupitelském úřadu k podání žádosti o dlouhodobé vízum. Z dokladů přiložených k žádosti o udělení víza plyne, že zajištění superlegalizace tehdy trvalo cca jeden měsíc (výpis z rejstříku trestů je datován k 11. 10. 2021 a superlegalizační doložka k 18. 11. 2021). Stěžovatel k žádosti o nové posouzení doložil printscreen e-mailu, v němž zastupitelský úřad sděluje, že stěžovateli byl udělen termín pro podání dlouhodobého víza ke dni 1. 2. 2022. Z této přílohy není zřejmé, kdy stěžovatel podával žádost o termín. Stěžovatel tvrdil, že se termín snažil získat od října 2021 (osobní podání je nezbytné podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Termín mu byl ale podle jeho tvrzení přidělen až na pátý pokus v únoru 2022. První tři pokusy za něj činila univerzita. Stěžovatel navrhl, nechť si správní orgán tyto skutečnosti potvrdí dotazem na zastupitelský úřad.

[22] Stěžovatelova žádost o prodloužení lhůty zjevně nebyla šikanózní. Stěžovatel žádal o prodloužení lhůty poprvé a v žádosti vysvětlil, z jakého důvodu nemůže dostát svým povinnostem ve stanovené lhůtě. Jeho důvody NSS pokládá za přijatelné i s ohledem na předchozí tvrzení stěžovatele o potížích v komunikaci se zastupitelským úřadem.

[23] Podle NSS nebylo namístě přistupovat k tvrzení stěžovatele s takovou nedůvěrou, jak činil krajský soud (bod 20). Stěžovatel k žalobě na podporu své výpovědi doložil kopii výpisu z rejstříku trestů, jenž je datován ke dni 13. 6. 2022 (datum je sice špatně čitelné, ale je možné jej z výpisu zjistit). Pokud zastupitelský úřad odmítl tento výpis superlegalizovat, je zřejmé, že se tak stěžovatel dozvěděl až posléze, a první (doložený) telefonický kontakt se zastupitelským úřadem až dne 7. 7. 2022 představuje pochopitelnou časovou návaznost.

[24] NSS je s ohledem na právě popsané skutečnosti toho názoru, že žalovaná svým nesprávným postupem odňala stěžovateli možnost doložit požadované dokumenty k jeho žádosti o nové posouzení důvodů, čímž porušila § 4 odst. 1 a 4 správního řádu (srov. závěr bodu 29 rozsudku 10 As 46/2015-43). Opačný závěr neodůvodňují ani specifické okolnosti projednávané věci, jak nesprávně dovodil krajský soud (body 17-19); NSS tyto okolnosti posoudil odlišně oproti krajskému soudu.

[25] Stěžovatel tedy oprávněně očekával, že žalovaná vyhoví jeho žádosti o prodloužení lhůty, příp. o jejím nevyhovění vyrozumí stěžovatele ještě před vydáním rozhodnutí ve věci. Nelze mu proto vyčítat, že do doby vydání meritorního rozhodnutí nedoložil žádné jiné požadované dokumenty. Zvlášť avizoval-li v žádosti o prodloužení lhůty, že veškeré podklady dodá pohromadě.

[26] Zdejší soud se dále nemůže ztotožnit ani se zdůvodněním nevyhovění žádosti o prodloužení lhůty. Jak NSS již upozornil výše (bod [20]), žalovaná (a následně ani krajský soud) nijak nepřihlédla ke sdělení univerzity, že stěžovatel může nastoupit ke studiu též až v letním semestru od 1. 2. 2023. Pokud by tedy lhůta byla prodloužena o dalších 60 dnů tak, jak stěžovatel požadoval, nebyl by tento úkon zjevně neúčelný. Z okolností věci tak nelze seznat, že by případným prodloužením lhůty mohl být ohrožen účel řízení či porušena rovnost účastníků ve smyslu § 39 odst. 1 správního řádu.

[27] Co se týče závěru o přiměřenosti stanovené lhůty k doložení dokladů, NSS uvádí, že pojem „*přiměřená lhůta*“ nelze vykládat izolovaně, ale je třeba přihlížet rovněž k dalším relevantním okolnostem, jakými může být například komplikovanost případu či náročnost obstarávání podkladů řízení. Ze spisu je zjevné, že stěžovatel nebyl ve věci nečinný a snažil se urychlit zajištění superlegalizace požadovaného výpisu z rejstříku trestů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2020, čj. 1 Azs 170/2020-34, bod 25).

[28] Bezesporu není povinností správního orgánu vyhovět jakékoliv žádosti účastníka řízení o prodloužení lhůty k provedení úkonu. Na prodloužení lhůty není právní nárok a jedná se o otázku správního uvážení. U každé podané žádosti je proto třeba zejména posuzovat, zda je důvodná (tedy zda obsahuje objektivní důvody znemožňující provedení úkonu ve stanovené lhůtě), a zda nemá obstrukční charakter. Podle mínění NSS žádost stěžovatele všem těmto požadavkům dostála.

[29] NSS dodává, že si je vědom toho, že výkon správního uvážení podléhá soudnímu přezkumu pouze omezeně. Správní soudy především přezkoumávají to, zda správní rozhodnutí nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem (resp. též ústavně stanovených požadavků na výkon veřejné správy) a zda je správní uvážení logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění (např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46, č. 416/2004 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2004, čj. 5 A 106/2001-62). Podle NSS nelze v této věci shledat, že by nevyhovění žádosti o prodloužení lhůty bylo logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění.

3. Závěr a náklady řízení

[30] NSS s ohledem na shora uvedené důvody zrušil rozsudek krajského soudu v celém rozsahu (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož v této věci byly důvody k tomu, aby bylo zrušeno rozhodnutí žalované, již v řízení před krajským soudem, NSS zrušil současně rozhodnutí žalované, které věc vrátil k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. Žalovaná je vázána právním názorem vysloveným NSS v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel měl úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i kasační stížnosti. NSS je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení.

[32] V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatele soudní poplatek a odměna a hotové výdaje zástupce, který učinil tři úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ze dne 25. 8. 2022 a účast na jednání dne 15. 6. 2023; § 1 odst. 1,

pokračování

§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif], a to v hodnotě 3 100 Kč za každý úkon právní služby, celkem tedy částku 9 300 Kč. Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 900 Kč (3 × 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna a hotové výdaje zástupce činí 10 200 Kč a soudní poplatek za žalobu 3 000 Kč; celkem tedy náklady řízení o žalobě činí částku ve výši 13 200 Kč. NSS zástupci nepřiznal odměnu a náhradu hotových výdajů za podané repliky, jelikož stěžovatel v nich pouze opakoval žalobní tvrzení. Zástupce není plátcem DPH.

[33] V řízení o kasační stížnosti pak zástupce stěžovatele učinil jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v hodnotě částky 3 100 Kč. Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 300 Kč. Odměna a hotové výdaje zástupce v řízení o kasační stížnosti tedy činí 3 400 Kč, k čemuž je třeba připočíst výši soudního poplatku za kasační stížnost 5 000 Kč. Náklady stěžovatele v řízení o kasační stížnosti činí částku ve výši 8 400 Kč. NSS zástupci nepřiznal odměnu a náhradu hotových výdajů za podanou repliku, a to ze shodných důvodů jako v případě replik podaných v řízení u krajského soudu.

[34] Žalovaná je povinna uhradit stěžovateli k rukám jeho zástupce náhradu nákladů soudních řízení ve výši 21 600 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2023

Ondřej Mrákota
předseda senátu